

ΦΟΡΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

(Ἐκδιδόμενη κατὰ Παρασκευήν.)

ΤΙΜΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΝ

Διατριβῶν ὁ στίχος λεπτά 25
Ἐιδιοποιήσεις καὶ ἀγγελίαι κατ' ἀποκοπὴν.

Ὁ Συντάκτης

ΚΩΝΣΤ. Κ. ΦΙΛΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΟΜΗΣ

ΕΤΗΣΙΑ . . . Δραχ. Ν 44.
Πληρωτέα κατ' ἐξαμηνίαν

Οἱ πολιτευταὶ καὶ ὁ λαός.

Ἐξακολουθεῖ παρ' ἡμῖν ἡ συζήσις εἰς δημοσίους καὶ ἰδιαιτέρους κύκλους ἐπὶ τοῦ καταρτισμοῦ τῶν συνδυασμῶν τῶν ὑποψηφίων βουλευτῶν, ὁ παρακολουθῶν δ' αὐτὴν ἐν ταῖς λεπτομερείαις καὶ ταῖς γενικαῖς ἰδέαις αἰτίνες κατάρχουσιν εἰς αὐτὴν, πειθεται ἀδιστακτικῶς ὅτι ὁ παρασκευαζόμενος ἀγὼν ἔσεται προσωπικῆς καὶ περὶ ἐπικρατήσεως προσώπων. Ἡ πεποιθὴσις αὕτη παραβλάπτει εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοῦ, τὴν ἔννοιαν τῶν ἐπικειμένων ἐκλογῶν, ἔλαττοῦ οὐσιωδῶς τὴν σημασίαν αὐτῶν, καὶ ἀφαιρεῖ ἐκ τῶν πολιτευτῶν ἀμφοτέρων τῶν μερίδων τὴν πολιτικὴν πίστιν, τὴν ἀναγκαίαν εἰς τὴν λύσιν τῶν ἐκκρεμῶν πολιτικῶν ζητημάτων.

Ἡ πολιτικὴ αὕτη πίστις ἵνα τελεσιουργήσῃ καὶ ἐπιφέρῃ τὴν λύσιν τῶν ἐκκρεμῶν ζητημάτων, ἐν ἐπιγνώσει τοῦ ἔθνικοῦ συμφέροντος, ἔχει ἀνάγκη ἀπ' ἑνὸς πολιτευτῶν ἠθικῶς ἀξιοχρέων, ἀπ' ἑτέρου λαοῦ ἐμπνεομένου ὑπὸ σταθεροῦ φρονήματος. Δυστυχῶς παρ' ἡμῖν καὶ οἱ πολιτευταὶ ἡμῶν εἰσὶν ἀναξιοχρεοὶ ὑπὸ ταύτην τὴν ἐποψίν καὶ ὁ λαός δὲν ἔχει σταθερὸν φρόνημα περὶ τῶν τῆς πολιτείας πραγμάτων, οὕτω δὲ ἡ λύσις τῶν ἐκκρεμῶν ζητημάτων αἴτινα ἀνακινῶνται ἐπὶ τῆς πολιτικῆς σκηνῆς καὶ συνταράσσουσιν ἐκάστοτε τὴν κοινὴν συνείδησιν δὲν ἐπέρχεται ἐν ἐπιγνώσει, ἀλλὰ κατὰ τυχαίαν σύμπτωσιν καὶ κατὰ τοὺς ἐπιτυχεῖς ἢ μὴ ἐπιτυχεῖς συνδιασμούς τῶν προσώπων καὶ τῶν συμφερόντων αὐτῶν.

Οἱ ἡμέτεροι πολιτευταὶ διήρτηται συνήθως εἰς δύο ἀντίπαλα καὶ ἀντιμαχόμενα στρατόπεδα. Ὅποταν δὲ ἴδῃ τις αὐτοὺς ἐν τῷ κοινοβουλευτικῷ ἀγῶνι ἀγωνιζομένους ἀπεγνωσμένους ὑπὸ τὴν ἰδιαιτέραν τῶν ἀντιθέτων μερίδων σημασίαν, παρ' ὅλητον πίστευει ὅτι ὁ ἀγὼν πρόκειται περὶ ἀρχῶν πολιτικῶν, ἢ τοῦλάχιστον περὶ ἀρχῶν ἐκπροσωπούμενων ὑπὸ τῶν ἀρχηγῶν τῶν πολιτικῶν μερίδων καὶ ἀφορουσῶν εἰς τὴν πολιτικὴν τοῦ κράτους, εἰς τὴν διοίκησιν αὐτοῦ, ἢ εἰς τὴν ἠθικότητά του. Ἄλλ' ὅταν κατὰ τὰς παραμονὰς πάσης ἐκλογῆς βουλευτικῆς, ἴδῃ αὐτοὺς, διὰ ποίων ὁδῶν φθάουσιν εἰς τὴν θέσιν ἐξ ἧς ἀγωνίζονται καὶ ποῖαι περιστάσεις, καθαρῶς προσωπικοῦ συμφέροντος, ἐπιβάλλουσιν αὐτοῖς τὴν θέσιν ἐκείνην, πειθεται ἀδιστακτικῶς ὅτι ἐντε τῷ κοινοβουλίῳ καὶ τῇ ἐκλογικῇ παλαίστρᾳ οὐδαμῶς πρόκειται περὶ πολιτικῶν ἀρχῶν, ἢ πολιτικῶν πεποιθήσεων συγκεντρωμένων εἰς τὸ πρόσωπον ἑνὸς ἀρχηγῶ, ἀλλὰ περὶ προσωπικῶν συμφερόντων συγκρουομένων, διότι δὲν δύνανται νὰ συνυπάρξωσιν εἴτε ἐν τῇ βουλῇ, εἴτε ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ.

Ποῖαι εἰσὶν αἱ ὁδοὶ αὗται, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ δεῖξωμεν ἡμεῖς· τὰς δεικνύουσιν καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῶν μὴ καθαρῶς βλεπόντων, αἱ διεξαγόμεναι πανταχοῦ τοῦ κράτους διαπραγματεύσεις, πρὸς καταρτισμὸν τῶν συνδυασμῶν τῶν ὑποψηφίων βουλευτῶν, αἱ κατ' αὐτὰς ἐπικρατοῦσαι ἰδέαι, τὰ κοινολογούμενα αἰτία τῆς τοιαύτης ἢ τοιαύτης καταρτίσεως τῶν συνδυασμῶν ἐκείνων καὶ αἱ αἰ-

τίαι τῆς εἰς ἐκείνους ἢ τοῦτον ἐξ αὐτῶν μεταπτώσεως τῶν ἡμετέρων πολιτευτῶν. Ἄς ἀναλογισθῇ ἕκαστος τί ἀκούει κατ' αὐτὰς καὶ κατ' ἑκάστην περὶ ὅλων τῶν πολιτευτῶν, ποῖαν ἐξήγησιν δίδουσιν οἱ πολλοὶ εἰς τὴν τοιαύτην ἢ τοιαύτην σχῆσιν ἑκάστου ἐξ αὐτῶν, ποῖα γεγονότα καθορίζουσι τὴν ἐν τῇ πολιτικῇ παλαίστρᾳ θέσιν του, καὶ ποῖοι λόγοι διαγράφουσι τὴν πολιτείαν του, καὶ ἔχει ὑπὸ τὰς ὀφθαλμοὺς τὰς ὁδοὺς, αἰτίνες ἀγροῦσι τοὺς ἡμετέρους πολιτευτὰς εἰς ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν πολιτικὴν μερίδα. Οἱ ἡμέτεροι πολιτευταὶ εἰσὶ συμπολιτευόμενοι ἢ ἀντιπολιτευόμενοι, οὐχὶ διότι οἱ μὲν ἔχουσι πίστιν εἰς τὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως, εἰς τὰ διοικητικὰ αὐτῆς μέτρα, ἢ εἰς τὴν ἠθικότητα τῆς, οὐχὶ διότι οἱ δὲ κρίνουσι ἀσύμφωνον τὴν πολιτικὴν αὐτῆς, διεφθαρμένην τὴν διοίκησιν καὶ ἐπιζήμια τὰ μέτρα αὐτῆς, ἀλλὰ διότι τὴν θέσιν ἑκάστου ἐξ αὐτῶν ὁρίζει ἐπιτακτικῶς τὸ πολιτικὸν συμφέρον του, ὅπερ ἐγκλείει ἀπειρίαν μικροσυμφερόντων τοπικῶν, ἀντιζηλιῶν προσωπικῶν, φιλοδοξῶν καὶ θλίψεων παντοίων. Τίς ἐξ ἡμῶν δὲν ἤκουσε πολιτευτὰς λέγοντας μετ' ἀφελείας ἀξιοθαυμάστου ὅτι ἐδύνατο νὰ μεταπηδήσῃ εἰς τὴν ἀντίθετον πολιτικὴν μερίδα, ἐὰν ἐγκατέλειπε τὰς τάξεις αὐτῆς, ὃ ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐπαρχίᾳ ἀντιζηλιὸς πολιτευτῆς; Τίς δὲν βλέπει σήμερον τοὺς πλείονας τῶν ἡμετέρων πολιτευτῶν, ἐτοιμοὺς ν' ἀλλοτριωθῶσιν, ἐὰν εὑρισκόν ἐν τῷ ἀντιθέτῳ συνδυασμῷ θέσιν ὑποσχομένην αὐτοῖς ἐκ τῶν προτέρων τὴν ἐκλογικὴν ἐπιτυχίαν; ποῦ εἰσὶν ἢ πόσοι εἰσὶν οἱ πολιτικοὶ ἐκεῖνοι ἀδάμαντες, οἵτινες δὲν ἀλλοιοῦνται ἐκ τῶν διαθροῦσεων τῶν ἀτομικῶν συμφερόντων, τῶν περαιοσῶν τῆς φιλαρχίης ἢ τῆς φιλοδοξίας; Ἐντούτοις ἐκ τῆς στάσεως ἐν τῇ βουλῇ καὶ τῇ ἐκλογικῇ παλαίστρᾳ τῶν ἡμετέρων πολιτευτῶν, καθοριζομένης ὑπὸ τοιαύτων περιστάσεων καὶ ἰδεῶν, ἤρτηται ἡ λύσις τῶν σπουδαιότερων ζητημάτων, ἤρτηται ἡ τύχη τοῦ Κράτους, ἡ εἰρήνη ἢ ὁ πόλεμος, ἡ οἰκονομικὴ τῆς χώρας καὶ τὸ μέλλον αὐτῆς.

Ἡ τοιαύτη πολιτεία τῶν ἡμετέρων πολιτικῶν διασαλεύει ὀσμηραὶ πλείοτερον τὴν πρὸς αὐτοὺς πίστιν τοῦ ἔθνους, ἵνα περιαγάγῃ αὐτοὺς εἰς τὴν πληρῆ χρεωκοπίαν, καὶ καταστήσῃ τὸν λαὸν ἀδιάφορον πρὸς τὰς πολιτικὰς τύχας του, ὅποταν πεισθῇ τελείως ὅτι τὸ παρ' ἡμῖν πολιτεύεσθαι ἐστὶν ἀγρυπτεῖν. Ποῦ ἔχει τὴν ἔθνικὴν συνείδησιν παρρησια πεποιθῆσις, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν ἡμεῖς.

Εἴπομεν ἀνωτέρω ὅτι ἡ πολιτικὴ πίστις, ἵνα τελεσιουργήσῃ καὶ ἐπιφέρῃ ἐν ἐπιγνώσει τὴν λύσιν τῶν ἐκκρεμῶν ζητημάτων, ἔχει ἀνάγκη οὐ μόνου πολιτευτῶν ἠθικῶς ἀξιοχρέων, ἀλλὰ καὶ λαοῦ ἐμπνεομένου ὑπὸ σταθεροῦ φρονήματος ὅσον ἀφορᾷ τὰ πολιτικὰ πράγματα. Ἄλλ' ὁ ἑλληνικὸς λαός ἔχει σταθερὰν γνώμην περὶ τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ πραγμάτων, γνώμην ἀπορρέουσαν ἐξ ὀρθῆς ἐκτιμήσεως αὐτῶν καὶ ἀνεπηρέαστου κρίσεως; Πολλὸ εὐπίστος ἤθελεν εἶσθαι ἐκεῖνος, ὅστις ἤθελεν ἰσχυρισθῆναι ὅτι ὁ ἑλληνικὸς λαός, ψηφοφοροῦν γινώσκει τί κάμνει, καὶ ποῖας ἀρετῆς ἐκ τῆς ψήφου του συ-

νεπείας δι' αὐτὸν καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ, ἵνα εἴπωμεν ὅτι ἔχει σταθερὸν πολιτικὸν φρόνημα, ὅπερ ἐστὶ τὸ ἔρεισμα τῆς πολιτικῆς τοῦ Κράτους καὶ τῆς Κυβερνήσεώς του.

Παρ' ἡμῖν ἡ καθολικὴ ψηφοφορία, δι' ἧς ἐκδηλοῦται τὸ πολιτικὸν φρόνημα τοῦ λαοῦ, δὲν ἔχει συνείδησιν ἐαυτῆς, ἢ ἔχει τὴν συνείδησιν τοῦ κύματος, ὅποτιαν τοῦτο συσσωρεύῃ ἄμμον ἢ φύκην ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, ἢ θυβίζῃ τὸ πλοῖον, ὡς ἐρρέθη ὑπὸ ἐπιφανοῦς πολιτιολόγου. Ἐντούτοις ἐκ τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας συμβαίνει πᾶν ὅτι προέρχεται ἐκ τῆς πολιτικῆς σκηνῆς· ἐκ τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας προέρχονται τὰ πάντα καὶ εἰς αὐτὴν ὁ ἀτελειώσωσιν. Ἀξίζει λοιπὸν νὰ σματῆσωμεν ἐπ' ὀλίγον πρὸ τοῦ ἰσχυροῦ τούτου μοχλοῦ, ἢ τοῦ δευτέρου τούτου τροχοῦ, δι' οὗ κινῶνται παρ' ἡμῖν τὰ πάντα, ἵνα ἴδωμεν ἂν κινήσῃ αὐτὸν λελογισμένη ἢ κτηνώδης δύναμις.

Ἡ καθολικὴ ψηφοφορία, οἷα ἐστὶ παρ' ἡμῖν, δὲν μαρτυρεῖ περὶ οὐδενὸς φρονήματος, μαρτυρεῖ μόνον περὶ τῆς ἀνοίας καὶ τῆς μωρίας τῆς· εἶναι δ' ἀπορίας ἀξίον, πῶς ἀκόμη νοήμονες ἄνδρες, ζητοῦσι νὰ μαντεύσωσι καὶ προσδιορίσωσι τὸ πνεῦμα αὐτῆς, ἐρωτῶντες ποῖον εἶναι ἐν ταύτῃ ἢ ἐκείνῃ τῇ πόλει τὸ ἐκλογικὸν φρόνημα ὑπὲρ τῆς Κυβερνήσεως ἢ τῆς ἀντιπολιτεύσεως; Ὅα ἦτο καλλήτερον ἐὰν ἠρώτων, ποῖα εἶναι ἡ ἰδέα τῆς ἀεικινήτου ταύτης θαλάσσης, τί θέλουσι τὰ κύματα ταῦτα, διατί ἐπεσώρευσαν ἄμμον ἐπὶ ταύτης τῆς ἀκτῆς, ἢ φύκην ἐπὶ ἐκείνης, διατί καταβύθισαν ἐκεῖνο τὸ πλοῖον.

Ἄν ἡ καθολικὴ ψηφοφορία διαπράττῃ ἀνοσίσεως, αὐτὸς εἶναι ὁ προορισμός τῆς καὶ οὐδεὶς πρέπει ν' ἀπορῇ δι' αὐτὰς. Συμπολιτευόμενοι καὶ ἀντιπολιτευόμενοι ἐντούτοις πράττουσιν ἀπαραλλάκτως· ὡς ἀληθεῖς αἰωνοσκόποι προσπαθοῦσι νὰ ἐξηγήσωσι τὴν ἔννοιαν τῶν ἐπικειμένων ἐκλογῶν! Διατί ἡ δεῖνα ὄμας ψηφοφοροῦν, ἥτις ἀποχρῆται τὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως τοῦ κ. Τρικούπη ὡς προδοτικὴν, ἢ καταθλιπτικὴν, ἢ ἐξαντλητικὴν, ψηφοφορεῖ ὑπὲρ τοῦ κ. Κανακάρη; διατί ἡ ἄλλη ἐκείνη ὄμας ἥτις δὲν παραγορίζει τ' ἀγαθὰ ἀποτελέσματα τῆς πολιτικῆς τῆς Κυβερνήσεως ψηφοφορεῖ ὑπὲρ τοῦ κ. Γεροκωστοπούλου; Διατί ἐκείνη ἢ ἄλλη ὄμας ἥτις ἐπαγγέλλεται τὴν νομιμόφροναν δὲν ἐξανίσταται ἐπὶ τῷ σκανδάλῳ τῆς δυσφημίας τῶν ἰερωτέρων θεσμῶν, τοῦ θεσμοῦ τῆς Βασιλείας καὶ ψηφοφορεῖ ὑπὲρ τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς Μικραλᾶδος; Ἄλλὰ τί ἐρωτᾶτε ματαίως, μήπως ἤξευρε νὰ σὲ ἀπαντήσῃ ἢ ἀτυχῆς αὕτη καθολικὴ ψηφοφορία; Μήπως ἤξευρε ποῦ πηγαίνει, πόθεν ἔρχεται; Μήπως ἔχει καμμίαν ἰδέαν, κανένα σκοπὸν; Ἐξ ὅλων τούτων, τίποτε δὲν εἶναι σπουδαῖον, ἐν δὲ εἶναι τὸ ἀληθές, ἡ δικαία τιμωρία, ἥτις ἐπιβάλλεται εἰς ὅλους συμπολιτευόμενοι καὶ ἀντιπολιτευόμενοι κτυπῶντα διὰ τοῦ ὄπλου τὸ ὅποιον ἔχον κατασκευάσει συντηρήσει καὶ κολακεύσει, τὴν καθολικὴν δηλονότι ψηφοφορίαν. Καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ εἰσὶν ἀντιμέτωποι, παρατηροῦσι δὲ τί βίπτουσιν ἐκεῖνοι εἰς τὸ πλῆθος, ἵνα ρίψωσιν αὐτοὺς πρὸς περιουσίαν. Ὅλιγον ἐνδιαφέρουσιν οἱ θεσμοί, ὀλί-

γον ένδικαίρεται ή εύημερία και ή ανάπτυξις του τόπου· πρέπει πρό πάντοτε να έκλεχθώσι και πρός τούτο πρέπει να κολακεύσασιν τά χειρότερα ένστικτα. «Αφ' ότου άπασιάσαμεν την έξουσίαν των σουλτάνων, δέν γνωρίζομεν άλλον δεσπότην, είμή τον Κυρίαρχον λαόν,» κρυσγάζουσιν ύπερηφάνως οι πολιτευταί μας! Και ύπάρχει δεσποτική άφρονέστερος τούτου; Και ύπάρχει Καίσαρ όστις άναγκάζει ύμās να κόψητε την κεφαλήν χαμηλότερα? «Όταν εύρίσκεται τις ύπό την έξουσίαν των τρομερωτέρων στρατηλατών, όταν είναι ύπό τάς διαταγάς των Φρειδερίκων, των Ναπολεόντων και των Αλεξάνδρων, όφείλει να ύπακούη εις μίαν θέλησιν άμετάκλητον, αλλά τούλάχιστον ή θέλησις αύτη είναι περωτισμένη, και έχει ως σκοπόν τό μεγαλείον της χώρας, την δόξαν των έπλων, την έθνικήν φιλοδοξίαν. Ένώ ύπακούουν τις εις τον κυρίαρχον λαόν, ύπακούει εις θέλησιν τυράνην, ήτις θάινει, χωρίς να γνωρίζη, εις την έθνικήν άπουύθησιν. Οι ήμέτεροι πολιτευταί έμιλούσι συνήθως μετά περιφρονήσεως και με ύψωμένην την κεφαλήν περί της έν τούτοις Ανεκτόρου δουλείας· αλλά να ήται τις θαλαμηπόλος της καθολικής ψηφοφορίας! να έχη ως κύριον τό κτήνος! τό κτήνος όπερ δέν σκέπτεται και εις τό όποιον όφείλει τις να κρέσκη!

Όταν όμως έμιλώμεν ούτω περί της καθολικής ψηφοφορίας, δέν τό πράττομεν εκ περιφρονήσεως πρός τον λαόν· τούναντίον τό πράττομεν εξ άγανακτησεως ήν έμπεσει ήμίν ή γενομένη χρείσις της άμαθείας του λαού. Δυνάμεθα μάλιστα να είπωμεν, εκεί όπου περιέστησαν παρ' ήμίν τά πράγματα, ότι τό μίσησ πρός την καθολικήν ψηφοφορίαν, όφείλει να είναι κατά τοσοούτον ισχυρότερον, καθόσον ή πρός τον λαόν άγάπη μεγαλυτέρα.

Ίδού ότι έφθάσαμεν ένταύθα ίνα δείξωμεν τους δύο ισχυροτέρους μοχλούς, ύφ' ούς παρ' ήμίν έκδηλούται ή έθνική θέλησις και καθ' ήν λύνονται να ύψιστα έθνικά συμφέροντα· τους πολιτευτάς δηλονότι, οι οι είσι και τον λαόν ως δρξ και κινείται έν τη ένασκήσει της κυριαρχικής αύτου έξουσίας. Έάν τά προσόντα άμφοτέρων τούτων των σπουδαιοτάτων παραγόντων της πολιτικής κινήσεως, είσιν έπαρκή εις την κοινήν συνείδησιν του τόπου, ίνα αύτη έπαναπαύηται επ' αύτων άμέμμητος, άφίεται να κρήνη ή εύάριθμος συλλογίζομένη μερίς του Έθνους.

Η έν Έλλάδι διοίκησις.

Α'.

Τό κυριώτερον έργον της Κυβερνήσεως πεπολιτευμένου έθνους είναι ή γενική διοίκησις του Κράτους. Τί δε έστι διοίκησις; Διοίκησις έστι ή έκτέλεσις των νόμων, ήτοι ή έρμηνεία, ανάπτυξις και έφαρμογή των νόμων εις τάς πολιτικές και κοινωνικές σχέσεις, και ή γενική άστυνομία, τούτέστι ή έξασφάλισις της έλευθερίας, της ζωής, της υγείας, της περιουσίας, της τιμής και έν γένει των δικαιωμάτων και αγαθών του πολίτου και της κοινωνίας. Αί σχέσεις, καθ' ής ή διοίκησις έρμηνεύει, αναπτύσσει και πραγματοποιεί τους νόμους και τάς καθιερούμενας δι' αύτων άρχάς, είσι πολλαί και ποικίλαι, άφορῶσι δε την κίνησιν του πολιτικού και κοινωνικού βίου. Διηρέθησαν ούχ' ήττον αύται εις κεφαλαιώδεις τινάς κλάδους, διάφορα λαβόντας όνόματα, ως εκ του κυρίου αντικειμένου αύτων. Οβτως έχομεν τά οικονομικά, τά στρατιωτικά, τά ναυτικά, τά της δικαιοσύνης, τά της εκκλησίας, τά της εκπαιδεύσεως, τά έσωτερικά, τά έξωτερικά, τά του έμπορίου κλπ. Έκαστος των κλάδων τούτων διοικείται ύφ' ενός ύπουργού, όστις και πρέσβεται αυτοϋ. Απαντες δε οι ύπουργοί όμοϋ άποτελοϋσι τόν Έπυπουργικόν Συμβούλιον, όπερ όρίζει και πραγ-

ματοποιεί την πολιτικήν της κυβερνήσεως, ήτις άφορῶν ετην ήθικήν διεύθυνσιν των γενικών συμφερόντων του έθνους, ε ως λέγει ο φιλόσοφος συγγραφεύς του διοικητικού δικαίου Βιβιέν.

Τό αντικείμενον ήμῶν έστι ή διοίκησις, ής έργον έστι, κατά τον εϊρημένον συγγραφέα, «ή έκτέλεσις των νόμων και ή ύλική και πρακτική ένάσκησις των έξουσιών των άνατεθειμένων εις την κυβέρνησιν.» «Τό δημόσιον δε συμφέρον είναι ο ύπέρτατος νόμος της διοικήσεως. Διά τούτο αύτη όφείλει πάντοτε λόγον τῶν πράξεών της.»

«Η διοίκησις έχει χωριστήν θέσιν από την πολιτικήν, και κατά την έκτέλεσιν των έργασιών της εύρίσκεται εις συνήθη συνάφειαν με όλας τάς άλλας έξουσίας, με τον νόμον, όν έφαρμόζει και συμπληροί κατάτην ανάγκην, με την δικαιοσύνην, την όποιαν όργανίζει και της οποίας τάς άποφάσεις έκτελεί, και με την πολιτικήν, από την όποιαν λαμβάνει την ώθησιν.»

«Ο νομοθέτης διατάσσει, ή δε διοίκησις έφαρμόζει εις όλα πράγματα την άφορῶσιν· και ή μέν νομοθετική έξουσία κηρύττει τά δικαιώματα, ή δε διοίκησις έκτελεί αυτά.»

«Η διοίκησις λοιπόν είναι ο ύπηρέτης του νόμου· είναι ή ζωσα δύναμις, ή καθιστώσα αυτών ένεργητικών και αισθητικών, είναι τό όργανον, τό όποιον δίδει εις αυτον έξωτερικήν δύναμιν και τό όποιον, έν όνόματι αύτου, δίδει την κίνησιν εις τάς δημοσίας ύποθέσεις.»

«Η διοίκησις όφείλει να άσφαλίξη την κίνησιν του έμπορίου και την έλευθερίαν αύτου ένάσκησιν.» «Αύτη όφείλει προσέτι να προστατεύη και άσφαλίξη την έλευθερίαν της εργασίας και την πρόοδον της βιομηχανίας και να ύποστηρίξη έν γένει την έθνικήν δραστηριότητα και τό έθνικόν έμπόριον.»

Έκτός δε τούτων ή διοίκησις πρέπει να φρονίξη πάντοτε περί της πραγματοπονήσεως της ύψηλης ιδέας της έλευθερίας του έμπορίου. «Η έλευθερία του έμπορίου, λέγει ο έξοχος Γάλλος συγγραφεύς Balbie, είναι ένώπιόν μας άλήθεια άποδεδειγμένη. Τό φωτίζει και προπαρασκευάζει την κοινήν γνώμην εις τον όριστικόν θρίαμβον της άληθείας ταύτης πιστεύομεν, ότι είναι τό πρώτον καθήκον της διοικήσεως.»

Ίδιαιτέρον δε και σπουδαιότατον έργον και καθήκον της διοικήσεως είναι, ως είρηται, ή γενική άστυνομία, ήτοι ή έξασφάλισις της ένάσκησεως και άπολαύσεως των δικαιωμάτων και αγαθών του άτομου και της κοινωνίας.

Κατά τον Λαφφεριέρον, εαντικείμενον του διοικητικού δικαίου είναι οι νόμοι και οι κανόνες, οιτινες άφορῶν εις τό να άσφαλίσωσι την έξάσκησιν, να προσδιορίσωσι τους τύπους και τους όρους, την έκτασιν και τά όρια των άτομικών δικαιωμάτων.» Βργον επομένως της διοικήσεως είναι ή πραγματοποίησις των νόμων και των κανόνων τούτων πρός τό κοινόν συμφέρον και την εύημερίαν της κοινωνίας.

Η διοίκησις έχει προσέτι τό δικαίωμα του έκδίδειν διοικητικά διατάγματα, δι' όν ή διοικητική έξουσία άσφαλίζει την έκτέλεσιν των νόμων. «Τό δικαίωμα του έκδίδειν διοικητικά διατάγματα, λέγει ο Βιβιέν, είναι συνταγματικόν καθήκον της διοικήσεως, καθότι «ή διοικητική έξουσία έχει καθήκον να άσφαλίξη την έκτέλεσιν των νόμων.» Ούτω δε πραγματοποιείται τό σύστημα των άρχων, οι διαγράφουσιν οι διοικητικοί νόμοι πρός αγαθήν διοίκησιν.

«Η δικαιοσύνη και ή διοίκησις ύποβεβλημένας άμφοτέρας εις τό κράτος της νομοθετικής έξουσίας, έχον έξίσου καθήκον την έκτέλεσιν των νόμων,» λέγει ο Βιβιέν.

Καθώς δε κυρία άρετή, ή άρχή παντός έλευθερου πολιτεύματος είναι ο χωρισμός των έξουσιών, ούτω κυρία άρετή, ή άρχή πάσης αγαθής κυβερνήσεως είναι ο χωρισμός της πολιτικής από της διοικήσεως. Έάν ή άρχή αύτη, ήτις άποτελεί την θέσιν πάσης έλευθερας κυβερ-

νήσεως, δέν τηρησθή, τό πολίτευμα άπόλλυται. Αί κυβερνήσεις άπόλλυνται, λέγει ο πολιτικοφιλόσοφος Μοντέσκιο, διά της διαφθοράς της άρχής των.»

Τό κοινωνικόν λοιπόν συμφέρον άπαιτεί να ήναι κεπεχωρισμένη ή πολιτική από της διοικήσεως, ήτις όφείλει να ήναι άγαθή και τιμία. «Τό κοινωνικόν συμφέρον, λέγει ο Βιβιέν, πρέπει να περιποιώμεθα τηρούντες τους κανόνες της αγαθής διοικήσεως. Η δικαιοσύνη, ή τήρησις των νόμων, ή εύσυνείδητος και άφιλοπόρως μελέτη των δημοσιών αναγκών και των μέσων της ίκανοποίησεως αύτων, αύτη είναι ή άληθής και έμψρων πολιτική. Δι' αύτης οι λαοί άφοσιούνται εις τάς Κυβερνήσεις. Η άρετή δέν άποτελεί μόνον ήθικήν ύποχρέωσιν, άλλ' είναι και ύπολογισμός καλώς έννοούμενος.» «Η δε κυβέρνησις δέν είναι είμή έντολοδόχος του έθνους και όφείλει εις αύτό λόγον όλων των πράξεών της.» «Όταν δε ή πολιτική έξουσία άπορρήν από πηγήν δηλητηριασμένην, και όταν ή διοίκησις έκπορευήται χάριν προσωπικών συμφερόντων, άμφοτέρα βλάπτονται συγχρόνως· ή δε πολιτεία ίσταται επί του χείλους της άβύσσου και δέν κατορθώνει πάντοτε να σωθή από αύτην.»

Η διοίκησις λοιπόν δέν έχει ως έργον την διανομήν θέσεων, βοηθημάτων, τιμών και έν γένει των παροχών της έξουσίας· και την ύποστήριξιν ίδιαιτέρων προσωπικών συμφερόντων, έναντίον μάλιστα πολλάκις του κοινού συμφέροντος της πολιτείας και της κοινωνίας, αλλά την έξασφάλισιν των αγαθών και των δικαιωμάτων έκάστου πολίτου και όλης της κοινωνίας, έν γένει δε την έξασφάλισιν του κοινού συμφέροντος, όπερ είναι, ως είρηται, ο ύπέρτατος νόμος της διοικήσεως.

Αί άρχαι της αγαθής διοικήσεως τηρούνται πρό πάντων έν Αγγλία, ο λαός της οποίας άπολαύει των αγαθών αύτης, χωρίς ούδεις να άποβλέπη εις τό ίδιαιτερον αύτου προσωπικόν συμφέρον. «Πόσον ευγενής κατάστασις δι' ένα λαόν! λέγει ο Βιβιέν περί του Αγγλικού λαού. Ούτος, όταν έκφέρη τάς έπευφημίας του πρός την βεσίλισσαν, χαιρετά εις τό πρόσωπον αύτης ούχι τον διανομέα των θέσεων, των βοηθημάτων και των τιμών, αλλά τον φύλακα των έλευθεριών του, των δικαιωμάτων του, του μεγαλείου και της ανεξαρτησίας του.»

Περί του Αγγλικού λαού και ο Μοντέσκιο λέγει. «Είναι έθνος εις τον κόσμον, τό όποιον έχει ως άμεσον αντικείμενον του συντάγματός του την πολιτικήν έλευθερίαν.»

Τοιαύται είσιν αι άρχαι και αι βάσεις, τοιοϋτο δε τό έργον και τά καθήκοντα της αγαθής διοικήσεως, κατά τον Βιβιέν, τον Balbie, τον Λαφφεριέρον και όλους έν γένει τους συγγραφείς του διοικητικού δικαίου.

Ο Αριστοτέλης ως κοινήν θέσιν όλων των πολιτικών διοικήσεων θέτει την ήθικήν, έπιθυμεί δε όλαι αι διοικήσεις να συνιστώνται επ' αγαθῶ των διοικουμένων και ούχι τῶν διοικούντων.

Ο δε Κικέρων λέγει, ότι τά δημόσια πράγματα δέν δύνανται να διοικηθῶν χωρίς άκριβή δικαιοσύνην.

«Όστε και οι νεώτεροι συγγραφείς ως πρός τάς γενικές άρχάς της διοικήσεως δέν έχον ως βάση ή τάς γνώμας και ιδέας των άρχαίων συγγραφέων, και ιδίως του Αριστοτέλους, ούτινος ή διάνοια περιέλαβε σχεδόν πάσαν γνώσιν και επιστήμην, και όστις άνεδείχθη ο μεγαλειότερος νοϋς της ανθρωπότητος.»

Έκτός της κυβερνητικής διοικήσεως ύπάρχει και ή δημοτική διοίκησις. Ο δημοσ άπολαμβάνει, λέγει ο Βιβιέν, ειδικήν διοίκησιν, καθιστάμένην διά να άσφαλίξη την έκτέλεσιν των νόμων, και να προνοή περί του κοινού συμφέροντος, περί της άσφαλείας και περί της ήσυχίας των κατοίκων του.» Απὸ της τοπικής δε άρχής πρό

πάντων εξαρτάται η διατήρησις τῆς δημοσίας εὐρήνης καὶ ὁ ὄρισμος τοῦ νόμου. Καὶ ἂν ἐπὶ τοῦ δήμου, τοῦ πρώτου τούτου θεματίου, οἱ νομοθέται τῶν ἔθνων ἀνήγειρον τὸ κοινωνικὸν οἰκοδόμημα.

Κατὰ δὲ τὸν Τοκεβίλ, αἱ εἰς τὸν δῆμον ἐνοικεῖ ἡ δύναμις τῶν ἐλευθέρων λαῶν. Οἱ δημοτικοὶ θεσμοὶ ἔχουν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ὅν λόγον ἔχουν τὰ δημοτικὰ σχολεῖα πρὸς τὴν ἐπιστήμην. Αἱ δημοτικαὶ ἐπομένως ἐλευθερίαι εἶναι ἡ θάσις τῶν πολιτικῶν ἐλευθεριῶν.

Ἡ ἐξασφάλισις λοιπὸν τῶν δικαιωμάτων καὶ ἀγαθῶν τῶν ἀτόμων καὶ τῆς κοινωνίας εἶναι τὸ ἔργον πάσης ἀγαθῆς διοικήσεως κυβερνητικῆς τε καὶ δημοτικῆς.

Ἡ ἐλευθερία καὶ ἀγαθὴ ἐνάσκησις τῶν ἀτομικῶν καὶ κοινωνικῶν δικαιωμάτων καὶ ἐλευθεριῶν ἔχει μεγίστην ἐπίδρασιν εἰς τὴν ἐνάσκησιν τῶν πολιτικῶν, καὶ ὅταν ἡ ἐνάσκησις ἐκείνων δὲν εἶναι ἐξηφαλισμένη, οὐδόλως συντρέχουσιν εἰς τὴν ἀγαθὴν καὶ ἐλευθερὰν ἐνάσκησιν τούτων, καὶ ἐπομένως εἰς τὴν ἀγαθὴν πολιτικὴν κατάστασιν καὶ τὴν πολιτικὴν πρόοδον.

«Τὰ ἀτομικὰ δικαιώματα, λέγει ὁ Λαφεριέρ, πρέπει νὰ γρησιμεύωσι ὡς ἐγγύχαιν διὰ τὴν ἐλευθερίαν ἐνάσκησιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, καὶ πρέπει νὰ ἐνῶνται μὲ τὴν ἐξουσίαν τοῦ κράτους, πρὸς πραγματοποιήσιν τοῦ κυριαρχικοῦ νόμου τῆς συντηρήσεως καὶ τῆς κοινωνικῆς προόδου»

Ταῦτα περὶ διοικήσεως ἐν γένει. Ἐν ἰδιαιτέρῳ ἄρθρῳ θέλομεν γράψαι περὶ τῆς γενικῆς ἀστυνομίας τῆς διοικήσεως.

I. A. Γ.

Αἱ σταφίδες ἐν Γαλλίᾳ.

Ἡ εἰσαγωγή τῶν ἐξ Ἀνατολῆς ἰδίως σταφίδων εἰς Γαλλίαν ἤρξατο ἀναπτυσσόμενη ἀπὸ τοῦ 1872, ἐποχῆς καθ' ἣν ἀρχεται ἡ οἰκὴ κρίσις ἢ προκλήθῃσα ἐκ τῶν καταστροφῶν τῆς φυλάξεως.

Ἀπὸ τοῦ 1872 μέχρι τοῦ 1876 ὁ μέσος ὅρος εἰσαγωγῆς σταφίδων τῆς Ἀνατολῆς ἐν γένει ἀνέρχεται ἀπὸ 7 ἕως 10 χιλ. τόννους, ἀλλ' ἀμέσως ἐν τῇ ἐπομένῃ πενταετίᾳ, ἤτοι μέχρι τοῦ 1880, αὕτη ἀνέρχεται ἐτησίως εἰς 37,430 τόννους, ἐξ ὧν τὰ δύο τρίτα περίπου ἀποτελοῦνται ἐκ τῆς ἡμετέρας σταφίδος. Ἀπὸ τοῦ 1880 ἕως 1885, μετὰ τινὰ διακυμάνσεις, ἀνέρχεται εἰς 70,985 τόννους, μέσης ἐτήσιας εἰσαγωγῆς, ἥτις κατὰ τὰ ἐπόμενα ἔτη (1886, 1887 καὶ 1888) αὐξάνει κατὰ ἓν τρίτον ἔτι, ἤτοι εἰς 100,000 τόννους περίπου.

Τῆς ἡμετέρας ἰδίως σταφίδος ἡ εἰσαγωγή εἰς Γαλλίαν ἀρχεται ἀπὸ τοῦ 1878 μὲ 10,000 τόννους περίπου. Τὸ ἀμέσως ἐπόμενον ὡς καὶ τὸ 1880 διπλασιάζεται. Κατὰ τὸ 1881—1883, τριπλασιάζεται, ἤτοι ἀνέρχεται περὶ τὰς 30 χιλ. τόννους εἰς τὸ ποσὸν δὲ τοῦτο κυμαίνεται ἡ εἰσαγωγή μέχρι τοῦ 1889.

Ἐκ τῆς τελευταίας ἡμῶς ἐσοδείας μας, τοῦ 1889, ἔχομεν σημαντικὴν αὐξήσιν εἰσαγωγῆς εἰς Γαλλίαν.

Ἄν καὶ δὲν ἐτελείωσεν εἰσέτι τὸ ὅλον χρονικὸν διάστημα τῆς ἐσοδείας, ὑπολειπομένων ἀκόμη ὀλίγων μηνῶν, οὐχ' ἤτιον ἢ μέχρι τοῦδε εἰς Γαλλίαν ἐξαγωγή τῆς σταφίδος μας ἀνέρχεται εἰς 61,800 τόννους, ἤτοι τὸ διπλάσιον σχεδὸν τῆς περυσινής, καὶ τὸ ἐξαπλάσιον τῆς πρὸ δεκαετίας περίπου.

Τὸ περιέργον δὲ εἶνε ὅτι ἡ τερασία αὕτη αὐξήσις, ἥτις βεβαίως ὀφείλεται εἰς τὴν κακὴν συγκομιδὴν τῶν γαλλικῶν ἀμπέλων κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος (*), ἐγένετο ἀκριβῶς ὑπὸ χειροτέρουσ ὄρου

(*) Ἀναγινώσκωμεν ἐν τῷ *Moniteur Vini-voles* τῆς 6 Μαΐου. Ἡ εἰσαγωγή τῶν σταφίδων

ἢ ἄλλοτε, δηλαδὴ τὴν διηκεῖ σχεδὸν ἀπαιλὴν τοῦ γαλλικοῦ δημοσίου περὶ ἐπιβολῆς νέων φόρων, ἢ αὐξήσεως τῶν παλαιῶν, καὶ πολλῶν ἄλλων κωλυσιεργιῶν, οὗτος εἶπεν, κατὰ τῆς χρήσεως τῆς σταφίδος μας.

Ἐτερον ἐπίσης σημαντικώτατον γεγονός εἶνε ὅτι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἡ Γαλλία ὑπερῆκε τὴν Ἀγγλίαν κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν κατὰ 10,000 τόννους, ὅπερ εἶνε πρωτοφανὲς ἐν τοῖς σταφιδικοῖς χρονικοῖς, ἐν οἷς ἡ Ἀγγλία τὴν πρώτην πάντοτε κατεῖχεν ὅσιν ἐν τῇ καταναλώσει τοῦ καρποῦ μας. Ἐκ τῆς τελευταίας ἐσοδείας ἡ Ἀγγλία ἔλαβε μέχρι τοῦδε 51,500 τόννους μόνον!

Ἐτερον ἐπίσης σπουδαῖον γεγονός εἶνε, ὅτι ἐν τῷ ἐν Γαλλίᾳ εἰσαχθέν ποσὸν ἐπληρώθη καὶ ἀνήκει ὁλόκληρον σχεδὸν εἰς τὴν βιομηχανίαν καὶ τὴν κερδοσκοπίαν τῆς χώρας ἐκείνης, τὸ ἐν Ἀγγλίᾳ, κατὰ μέγα ἀκόμη μέρος, εὐρίσκεται εἰς χεῖρας ἑλληνικῆς, καὶ ἐνδιαφέρει τὸ ἑλληνικὸν ἔμποριον καὶ τοὺς παραγωγούς μας.

Ὅστω ἡ γαλλικὴ βιομηχανία τῆς οἴνοποιίας ἀνέτερεψεν ἐν ὀλίγοις ἔτεσι, τὸ προαιώνιον καθεστὸς τῆς σταφιδικῆς καταναλώσεως, καὶ μετέφερε τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος τοῦ προϊόντος ἀπὸ τῆς Ἀγγλίας εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ ἀπὸ τῆς βρώσεως ἐν ταῖς ποδὶχταῖς μόνον, εἰς τὴν πόσιν ὅλου τοῦ κόσμου, τοῦ πίνοντος καὶ ζητοῦντος τὸν γαλλικὸν οἶνον.

Κατὰ τὸ 1879 ἐν Παρισίοις δὲν ὑπῆρχον ἢ τρεῖς μόνον ἐργαστᾶσια οἴνοποιίας ἐκ σταφίδων. Ἐκτοτε ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν πύξθη, πλέον δὲ τῶν εἴκοσι τοιούτων λειτουργοῦσι σήμερον ἐν Παρισίοις μόνον.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ σταφιδίτου εἶνε ἀπλουστάτη, ὀφείλεται δὲ πρὸς ἄλλοις καὶ εἰς τοῦτο ἡ μεγάλη αὐτῆς κατανάλωσις ἐν Γαλλίᾳ.

Ἐκαστος οἰκογενειάρχης δύναται νὰ κατασκευάσῃ μόνος του τὸν οἶνον τῆς χρήσεώς του, ἀγοράζων ὀλίγην σταφίδα, προσθέτων τὸ ἀνάλογον ὕδωρ καὶ διατηρῶν αὐτὸ ἐν θερμοκρασίᾳ 19 βαθμῶν διὰ τῆς ζύμωσεως ἀπολαμβάνει τὸ τετραπλοῦν εἰς οἶνον γίνισιον, τονωτικὸν καὶ, τὸ σπουδαιότερον, εὐώνον.

Ἐν μεγαλειτέρῳ κύκλῳ, ἡ ἐργασία δὲν παραλλάσσει, ἀλλὰ μόνον εὐρύνεται, χάριν τῆς ἀνάγκης τῆς μεγαλειτέρας παραγωγῆς, καὶ ἐκτελεῖται μεθοδικώτερον ἐν ταῖς λεπτομερείαις αὐτῆς. Ἐν ἐργαστᾶσιον περιλαμβάνει συνήθως δύο κύρια οἰκοδομήματα διαχωριζόμενα ὑπὸ αὐλῆς: τὸ μὲν χραιομεύει εἰς τὴν ἀρχικὴν παρασκευὴν τοῦ οἴνου, τὸ δὲ εἰς τὴν ἀποθήκευσιν καὶ ἐν τοῖς δοχεῖσις τελειοποιήσιν αὐτοῦ.

Ἐν τῷ πρώτῳ κτιρίῳ φέρεται ἡ σταφίς, ὅπου ἐκφροτῶνεται ἐκ τοῦ πλοίου ἢ τῆς ἀποθήκης ἐν σάκκοις καὶ ἀποτίθεται εἰς εὐρὺ ξυλόστρωτον. Πρὸ τὸν τοίχον εὐρίσκονται στοιχιδὸν πολλαὶ κἀδδαι, εἰς τὰς ὁποίας ἐκκενοῦνται οἱ σάκκοι ὅπως ρηθῆναι. Κάδδη 300 ἐκατολλίτρων, δύναται νὰ περιλάβῃ ἑκατὸν σάκκοις, ἤτοι 10,000 χιλιόγραμμα (ἐκάστου σάκκου περιέχοντος συνήθως 100 χιλιόγραμμα). Ἐν τῇ κἀδδῃ χύνουσι πρῶτον τὸ ὕδωρ, ἐν θερμοκρασίᾳ 6 ἕως 15 βαθμῶν.

εἰς Γαλλίαν, ἥτις κατὰ τοὺς τρεῖς πρώτους μῆνας τοῦ 1889 ἔρθεας τὰ 20. 548 906 χιλιόγραμμα, ἀνῆλθε κατὰ τοὺς τρεῖς πρώτους μῆνας τοῦ ἐνεστώτος ἔτους εἰς τὸ μέγιστον ποσὸν τῶν 49,947, 060 χιλιογράμμων. Πύξθησε δηλαδὴ πλέον ἢ κατὰ τὸ διπλάσιον, τῆς Ἑλλάδος ἀποστειλάσεως ἐπὶ πλέον 26.000.000 χιλιόγραμμα τῆς δὲ Τουρκίας μόνον 3.000.000. Ἡ αὐξήσις αὕτη ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ ἐνδιαφέροντος ὅπερ ἔχουσι οἱ ἐπιχειρηματῆαι νὰ ἐκτελῶσι μεγάλας προμηθείας πρὸ τῆς ἐπιβολῆς τῶν νέων φόρων δι' ὧν ἐπαπειλοῦνται αἱ σταφίδες, ὅτι οἱ νέοι οὗτοι φόροι δὲν θὰ ἐπιβαρύνωσι τὰς προμηθείας ταύτας ὅπερ εἶνε πιθανόν· ἐκτὸς ἐὰν ὁ νομοθέτης δώσῃ εἰς τὸν ψηφισθησόμενον νόμον ἀνανδρομικὴν δύναμιν.

Δι' οἶνον 10 βαθμῶν ἀναλογῶσι 3 ἐκατολλίτρα ὕδατος πρὸς ἑκατὸν χιλιόγραμμα σταφίδος.

Ἄμα ἡ σταφίς μασχευθῆ, ὀγκοῦται, ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἀρχικὴν κατάστασιν τῆς χλωρᾶς βεγγόγος, καὶ ἀνέρχεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος. Ἡ ζύμωσις δὲν βραδύνεται νὰ ἐπέλθῃ, χάριν εἰς τὴν ζύμην ἢν ὁ καρπὸς ἐτήρησεν ἀρχικῶς. Ἡ ζύμωσις διαρκεῖ περὶ τὰς δέκα ἡμέρας. Πολλὰκις τῆς ἡμέρας, καθ' ὄρισμένα διαστήματα, ἐργάτης ὠθεῖ πρὸς τὸ βῆθος τὰ στέμφυλα, ἵνα μὴ ὀξυνίζωσι μένοντα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Αὕτη εἶνε ἡ θάσις τῆς ἐργασίας. Ἐκνοεῖται ὅτι κατόπιν γίνονται αἱ μεταγγίσεις καὶ ὁ καθαρισμὸς τοῦ οἴνου, τὸ *collage* καὶ αἱ λοιπαὶ λεπτομέρειαι τῆς οἴνοποιίας μέχρι τῆς καταναλώσεως, εἰς τὴν ὁποίαν μετ' ὀλίγους μῆνα ἀπὸ τῆς κατασκευῆς του δύναται νὰ παραδοθῇ ὁ οἶνος οὗτος. Ὁ πολὺ πρόσφατος σταφιδίτης οἶνος ἔχει ἰδιόζυσαν τινα γεῦσιν, ἀλλὰ μετὰ τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν διαμονὴν ἐν δοχείῳ, προσκίτται γεῦσιν τελείου οἴνου.

Ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει ἐγένετο ἀφθόνως ἡ δοκιμὴ τοιούτων οἴνων, καταναλωθεῶν 7,592 φιαλῶν.

Ἀπὸ τοῦ 1881 ἕως τοῦ 1885 παρήχθησαν κατὰ μέσον ὄρον ἐν Γαλλίᾳ 2,129,000 ἐκατολλίτρα σταφιδίτου ἐτησίως, ἀπὸ δὲ τοῦ 1885 ἕως τοῦ 1888 ἕτερα 2,550,000 ἐκατολλίτρα.

Οἱ οἶνοι οὗτοι μεταφέρονται ἐντὸς μεγάλων οἰνοδοχείων καλουμένων *οἰνοδοχείων μεταφορᾶς*, ἕκαστον τῶν ὁποίων περιλαμβάνει 23 ἐκατολλίτρα.

M. Χαϊρέτης

(Ἐκ τῆς Ἑλλην. Γεωργίας.)

Διδασκαλικά ἀνέκδοτα.

Καθ' ἃ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ὑπεδείξαμεν τοῦ γραφείου ἡμῶν στραφέντος ἕνεκα τῆς ἐποχῆς πρὸς τὰ ἐκπαιδευτικὰ καὶ διδασκαλικά, παραδίδομεν εἰς τὴν δημοσιότητα ὑπὸ γενικοῦς τύπους καὶ ὑπὸ πνεῦμα οὐχὶ τῶσαν ψυχαγωγικόν, ὅσον προανακρουστικόν τῶν μελλουσῶν νὰ ἐκτυλιχθῶσιν ἀσχημιῶν τὰ ἐξῆς.

Διδάσκαλος τις ἐκ τῶν καθ' ἡμᾶς, εὖρε μίαν τῶν ἡμερῶν τούτων, ὅτε προσεγγίζουσιν ἤδη αἱ ἐξετάσεις, τὸν πατέρα τοῦ μαθητοῦ του καὶ ἀνακοινώσας αὐτῷ ὅτι ὁ υἱὸς του δὲν πηγάζει καλὰ εἰς τὰ μαθήματα, τὸν πρόετρεψε νὰ στέλλῃ τοῦτον εἰς τὸν οἶκον τοῦ ὅπου τὸν προηγουμένως αὐτὸς οὖτος, καθόσον γινώσκει τῶσα γράμματα, ὁ διδάσκαλος τὴν ἐπιούσαν ἐν πλήρει παρουσίᾳ τῶν μαθητῶν τῆς τάξεως εἰς ἐπήκοον καὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀπειθοῦς τούτου πατρὸς ἐξεράνησε μεγαλοφώνως καὶ ὀργίλως τὰ ὄματα τῶν μαθητῶν ἐκείνων, οὓς δὲν θὰ προβιάσῃ, καὶ ἐν οἷς ἦν καὶ ὁ υἱὸς ὁ ὑπὸ τοῦ πατρὸς προηγουμένως γυμναζόμενος.

Ἀνέκδοτον β'.—Καθηγητῆς τις ἐκ τῶν καθ' ἡμᾶς, κατασχεθεὶς ἐτχάτως ὑπὸ ἐνθέρμου ζήλου ὅπως πάντες οἱ μαθηταὶ τοῦ εὐρεθῶσιν ἱκανῶς παρεσκευασμένοι κατὰ τὰς ἐξετάσεις, ἔβλεπεν ὅτι εἰς τούτων δὲν ἤθελε νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν πλειονότητα τῆς τάξεώς του. Ὁ καθηγητῆς καταστενοχωρούμενος ἐκ τῆς ἀναίσθησις τοῦ μαθητοῦ τούτου, ἔγνω ἐπὶ τέλους νὰ θέσῃ ὑπ' ὄψιν τοῦ γονέως τὴν κατάστασιν τοῦ παιδὸς καὶ τὰ μέσα δι' ἃν ἠδύνατο νὰ ἀρρηθῆ ἡ ἀπώλεια ἐνὸς ἔτους. Ὁ δυστυχὴς πατὴρ ὑποκύψας εἰς τὴν ἐνδεχθεῖσαν ἀνάγκην, ἐπέτρεψεν εἰς τὸν καθηγητῆν νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ υἱοῦ του. Ὁ καθηγητῆς λοιπὸν καλέσας τὸν μαθητῆν τούτον, ἐπὶ αὐτῷ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν οἶκόν του, ὅπου ἔχει ἕνα τελειοδίδακτον τῆς φιλολογίας φοιτητῆν, εἰς ὃν θὰ τὸν παραδώσῃ πρὸς προγύμνασιν ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν του. Ὁ μαθητῆς ὑπάκουσε καὶ μεταβῆς εἰς τὸν οἶκον τοῦ

καθηγητού, αντί του τελειοδιδάκτου εν εις μάτην ανεξήτει στροφήν τῆδε κακείσε μεταξὺ τῶν τεσσάρων τοίχων τοῦ δωματίου, εἶρε αὐτὸν τούτον τὸν καθηγητὴν, ὅστις πάραυτα ἐπιτακτικῶς καὶ βλοσυρῶς τὸν ἐκάθισε καὶ ἐπελήφθη τῆς προϋμνάσεως, ὑπεβαλὼν αὐτὸν εἰς τεσσαράκοντα δραχμῶν μνηστῆραν ἀμοιβὴν.

Ἀνεκδοτὸν γ'. — Τώρα οἱ μαθηταὶ εὐρίσκονται ἐν ταῖς παρεμοναῖς τῶν ἐξετάσεων τῶν, καὶ κατέχουσιν ἐπομένως θέσιν πρὸς τοὺς ἐκπαιδευτάς των οἷαν ὁ ὑπόλογος πρὸς τὸν ἐλεγκτήν, ἢ διευθυνταί τοῦ Β' τοῦ Γυμνασίου ἔγνω νὰ ἐνώσῃ τὰ δύο ταῦτα σωματεῖα, τοὺς μαθητὰς, καὶ τοὺς καθηγητὰς, ἥτοι τοὺς ὑπόλογους καὶ ἐλεγκτάς ἅμα δὲ καὶ δικαστὰς εἰς μίαν ποίμνην καὶ ὑπὸ ἓνα ποιμένα. Καὶ λοιπὸν μετὰ τὰ ἐξοχικὰ συμπόσια τῶν διαφόρων ἰσναφίων ἐπεβλήθη εἰς ἕκαστον τῶν μαθητῶν τρίδραμος ἔβανος δι' ὃ ἀφοῦ ἐπληρώθησαν αἱ ἄμαξαι διὰ τοῦ καθηγητῆς, ἢ μουσικῆ καὶ τὰ τοῦ γεύματος, ἐξέδραμον ἐπὶ τὸν Ἰγανόκαμπον, οἱ μὲν μαθηταὶ πεζοποροῦντες, οἱ δὲ καθηγηταὶ τῶν ἄμαξοφόρητοι. Ἀφ' οὗ δ' ἔφθασαν εἰς τὸν προσδιορισμένον τύπον καὶ ἐγένοντο φύρδην μίγδην καθηγηταὶ καὶ μαθηταὶ καὶ παρόντι διδασκαλίαι ἐγένοντο αὐτοῖς πρὸς δικαιολόγησιν τοῦ πράξικοπῆματος, ἔλαβον τὴν ἀγούσαν πρὸς τὴν πόλιν ὅπου ἐν ἄκρᾳ εὐθυμίας ἔδοντες ἀμανέδες, καπνίζοντες σιγάρα καὶ κρατοῦντες βεγγαλικὰ, ζητωκραυγάζοντες δ' ἀορίστως εἰσήλασαν ὡς θλασὸς μαινάδων, καὶ διελύθησαν ὑπὸ τοὺς ἐξώστας τοῦ Γυμνασίου κατὰ τὴν 10 ὥραν τῆς νυκτὸς ἐν ζητωκραυγαῖς καὶ ἀλαλαγμαῖς.

Πλείστοι κατέγιναν νὰ ἐξεύρωσι τὸν λόγον τοῦ πράξικοπῆματος τούτου, διὰ τὸ ὅποιον ἀκόμη ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ δὲν ἐξήτησε τὸν λόγον, ἀλλ' ἐξ ὅλων τῶν εἰκασίων ἐπικρατεστέρᾳ φαίνεται ὅτι εἰς τὸ πράξικοπῆμα τοῦτο πρόβη ἡ Διευθυνσις, θέλουσα νὰ ἀποδείξῃ τὸ ἐναντίον τῆς ἐπικρατούσας πληροφορίας, ὅτι δὲν ὑφίσταται σύμπτωσις ἐν τῷ συλλόγῳ τῶν καθηγητῶν πρὸς τὸν προϊστάμενον αὐτοῦ. Ἀλλ' εἶτε δυστυχῶς, εἶτε εὐτυχῶς, τὸ ἐγγεῖρημα ἀπέδειξε μόνον ἀνοίαν, διότι ἐκ τῶν καθηγητῶν μόνον δύο παρεκλούθησαν τὸ ἰσνάρι, οἱ δὲ λοιποὶ ἀπηξίωσαν νὰ συμμετάσχουσιν εἰς τοιαῦτα ἀξιοκατάκριτα μέτρα, τὰ ὅποια πολυεδῶς καὶ πολυτρόπως ἐπιρροῦσιν εἰς τὴν παιδαγωγικὴν. Ἀς μὴ αἰτιώμεθα λοιπὸν πάντοτε τῶν μαθητῶν. Νοσοῦμεν βίξικώτερον. Ὁ δὲ Μῶμος τῶν Πατρῶν ὅστις ἤχθη προχθὲς ἐνώπιον τῶν δικαστῶν ἀνεσθήκωσεν ὀλίγον τὸ πέπλον, καὶ ἔδειξε τοῖς ἀκραταῖς εἰς ὄρθορος καλύπτεται ὑπ' αὐτόν.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Πάλιν αἱ ἐκ Γαλλίας εἰδήσεις περὶ ἐπικειμένων νομοθετικῶν μέτρων κατὰ τῆς ἡμετέρας στατίδος νέαν ἐνεποίησε κατ' αὐτὰς ἐνταῦθα συγκινήσιν. Φαίνεται δὲ κατὰ τῆς προστατευτικῆς τάσεως τῆς Γαλλικῆς βουλῆς οὐδὲν δύναται ἡ ἀντίδρασις τῶν ὀλίγων καὶ οἱ ὡς τέλους αἱ δημαγωγικαὶ προσπάθειαι θέλουσιν ἐπικρατήσαι.

— Προχθὲς ἐξ ὑποχωρήσεως τοῦ πιθμένου, τὰ ξύλινα διαφράγματα δι' ὧν συνείχετο ἡ θάλασσα καὶ ἐπροστατεύετο ἡ κατασκευὴ τῶν ἐνταῦθα αἰμασιῶν ὑπεχώρησαν, τὰ δὲ ὕδατα κατέκλυσαν τὸ τετελεσμένον μέρος τοῦ κρηπιδώματος καὶ συνεπλήρωσαν τὴν καταστροφὴν αὐτοῦ. Ὡς γνωστὸν τὸ τετελεσμένον τοῦτο μέρος τοῦ κρηπιδώματος εἶχεν ὑποστῆ σημαντικὴν ἐλάθην διαρραγὴν εἰς τινὰ αὐτοῦ μέρη, ἀνεμμένο δὲ ἐπιτροπὴ ἐκ μηχανικῶν ἵνα ἀποφανθῇ περὶ τῆς σιτεροσότητος του καὶ περὶ τῆς εὐθύνης τοῦ ἐργολάβου.

— Ἡ εἶδησις ὅτι διετάχθη ἡ εἰς Ἀθήνας μεταφορὰ τῶν πρὸ τοῦ δημοτικοῦ καταστήματος τοποθετημένων δύο ἀρχαίων ἀρκοφάγων, λυπηρὰν

ἐνεποίησεν ἐνταῦθα αἰσθησιν. Μνησθέντες οἱ πρὸκειται νὰ γίνωσι παραστάσεις κατὰ τῆς μεταφορᾶς ταύτης καὶ ἐκ μέρους τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς καὶ ἐκ μέρους τῆς παρ' ἡμῖν ἁβταίρας τῶν φιλομούσων, καὶ εὐλόγως, διότι ἐντὶ ἡ Ἀρχαιολογικὴ εἰταιρία μέχρι τοῦδε οὐδέποτε ἐμερίμνησε περὶ διασώσεως τῶν ἐνταῦθα κατεσπαρμένων ἀρχαιοτήτων καὶ ἄφισε πολλὰς τούτων νὰ καταστραφῶσιν ἢ νὰ περιέλθωσιν εἰς ξένας χεῖρας, ἤρξατο νὰ μεριμνᾷ ἤδη, ὁπόταν, διὰ τῆς ἀρτι-ἰδρυθείσης ἁβταίρας τῶν φιλομούσων, ἐτέθησαν αἱ βάσεις τοπικοῦ μουσεῖου, ἐν ᾧ πρόκειται νὰ περισυλλεχθῶσι καὶ προστατευθῶσι τὰ παρ' ἡμῖν λείψανα τῆς ἀρχαιότητος. Ἐκράζομεν τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ εἰς Ἀθήνας μεταφορὰ τῶν δύο ἐκείνων ἀρκοφάγων, οἵτινες συνδέονται μετὰ τὴν ἱστορίαν τῆς πόλεως, ἡμῶν δὲν θέλει πραγματοποιηθεῖ.

— Ἀπεβίωσεν ἐνταῦθα καὶ ἐκκηδεύθη προσηκόντως ἡ σεβαστὴ δέσποινα Δικατερίνη Πάτσαρη, ἀγαπητὴ καὶ ἐνάρετος σύζυγος τοῦ γηραιοῦ καὶ σεβαστοῦ ἡμῶν συμπολιτοῦ κ. Ἀναστασίου Πάτσαρη, ᾧ συλλυπούμεθα.

— Τὴν ἐσπέραν τῆς παρελθούσης Τρίτης ἡ χθὴρα Κατίνα Κόμη, βίφθησα εἰς τι φρέαρ εὖρος ἐκεῖ τὸν θάνατον. Οἱ λόγοι τῆς αυτοκτονίας, δὲν ἐγνώσθησαν.

— Ὁ καιρὸς παρέρχεται, τὸ θέρος μᾶς προσεγγίζει, καὶ ἐντούτοις οὐδὲν ἐγένετο ἀκόμη πρὸς ἀποξήρανσιν τοῦ δυσώδους ἔλους τοῦ σχηματισθέντος πλησίον τοῦ τελωνεακοῦ καταστήματος καὶ ἀποτροπὴν τῶν ἐξ' αὐτοῦ ὀλεθρίων ἀποτελεσμάτων ἐπὶ τῆς υγείας τῆς πόλεως. Νὰ ἔχωμεν ὅλοι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας ἀπτόν τὸν κίνδυνον ἐκεῖνον καὶ νὰ ἐφρσηχάζωμεν, εἶναι τῆ ἀληθείᾳ τὸ ἐσφαλότερον μαρτύριον τῆς πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἀπρονοίας μας.

— Ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τοῦ κ. Λιμενάρχου Πατρῶν ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ ἀνέμου ἀλιευόντων ἰταλικῶν πλοίων, διότι τὰ πλοῖα ταῦτα προσεγγίζοντά τὴν ἀκτὴν, ἔλαβον εἰπωμένᾳ ἀτόμωρα, ἐγγὺς τῆς ἡμετέρας πόλεως ἐν θέσεσιν ἁβταίρας καὶ Παπαδιαμαντοπούλου, καταστρέφουσιν ἀπόνομα πάντα προστυχόντα γόνον ἰχθύων. Ἡ εἰδεχθῆς αὕτη πράξις ἐν ἄλλοις κράτεσιν, ἐνθα οἱ νόμοι λειτουργοῦσιν, ὡς ἐν Ἰταλίᾳ, ἐπισύρει τὴν ποινὴν τῆς ἐκτένης. Παρ' ἡμῖν ὅμως ἐνθα τὰ πάντα ἐν ἐσχάτῃ περιήλθον παραλησιᾶ, τὴν ἐλαχίστην δὲν προσενοεῖ ἐντύπωσιν, εἰ καὶ ῥητῶς καὶ αὐστηρῶς οἱ νόμοι ἡμῶν τοῦτο ἀπαγορεύουσιν, ἐπιτροπομένης τῆς ἀλιείας ἐν ἀνοικτῇ θαλάσσῃ. Περιοριζόμενοι εἰς τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἐλπίζομεν ὅτι ἡ πρόνοια τοῦ νέου ἡμῶν λιμενάρχου κ. Κριεζῆ, δὲν θέλει δώσει ἡμῖν καὶ αὖτις ἀφορμὴν ἵνα ἐπὶ τοῦ προκειμένου λεπτομερέστερον ἐπανέλθωμεν.

— Παρακαλεῖται ὁ ὑπάλληλος μεγάλου καταστήματος, ὁ λαβὼν 30 δραχμὰς παρὰ τινος παντοπόλου νὰ τὰς ἐπιστρέψῃ, ἄλλως ὁ ἀναγκασθῆμεν κλπ.

ΜΝΗΜΟΣΤΗΝΟΝ

Τελούντες μεθαύριον 11 τρ. μ. ἐν τῷ ναφ τῆς Μητροπόλεως μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μακαρίτου Συζύγου καὶ Πατρὸς ἡμῶν ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ παρακαλοῦμεν τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους ἐὰν εὐαρεστώνται νὰ παρευρεθῶσι καὶ ἐνώσωσι μετ' ἡμῶν τὰς πρὸς τὸν Ὑψίστον δεήσεις των.

Ἐν Πάτραις τῆ 9 Ἰουνίου 1890.

Ἡ Σύζυγος
Φωτεινὴ Δ. Παῖζη.

Τὰ τέκνα.
Εὐστάθιος Δ. Παῖζης
Ἀκράτος « «
Μιχαὴλ « «
Δημήτριος Δελουδά
Ὀλγα Δ. Δελουδά.

Ὁ ἐπὶ τῆς πτωχεύσεως τοῦ Γεωργίου Ἀσημακοπούλου κατοικοῦ Ἀκράτας Εἰσηγητῆς Δικαστὴς Μ. Χατζάκος.

Λαβόντες ὑπ' ὄψιν τὴν ἀπὸ σημερινῆν χρονολογίαν αἰτησιν τῶν ὀριστικῶν συνδίκων τῆς ἐν λόγῳ πτωχεύσεως περὶ προσδιορισμοῦ ἡμέρας πρὸς συνέλευσιν τῶν πιστωτῶν ὧν αἱ πιστώσεις ἐξελέγχθησαν καὶ ἐβεβαιώθησαν ἐνόρκως ἡγέγοντο πρὸς σωρηνῶς δεκταὶ ἵνα διασκευθῶσι περὶ συμβιβασμοῦ παρατηρήσαντες τὴν δικογραφίαν τῆς πτωχεύσεως ἐξῆς προκύπτει ὅτι προηγήθησαν αἱ νόμιμοι διατυπώσεις καὶ παρήλθεν ἡ νόμιμος διορία.

Ὁρίζομεν τὴν 23 Ἰουνίου ε. ε. ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 5 π. μ. τόπον δὲ τὸ κατάστημα τοῦ ἐνταῦθα Πρωτοδικείου πρὸς συνέλευσιν τῶν ἐν λόγῳ πιστωτῶν ἵνα διασκευθῶσι περὶ συμβιβασμοῦ. Παραγγέλλομεν δὲ ὅπως κληθῶσιν οἱ πιστωταὶ δι' ἐπιστολῶν καὶ καταχωρήσεως τῆς παρουσίας ἐν τῇ ἐφημερίδι.

Πάτρις τὴν 5 Ἰουνίου 1890

Ὁ εἰσηγητῆς.

Μ. Χατζάκος

Ὁ ὑπογραμματεὺς.

Δ. Ἀντύπας.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΣΙΣΗΡΟΦΡΟΜΩΝ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ — ΑΘΗΝΩΝ — ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ.

ΛΟΥΤΡΑ ΡΙΟΥ

Ἀπὸ τῆς προσεχούσης Τετάρτης 6 Ἰουνίου προστίθενται χάριν τῶν Λουτρῶν Ῥίου δύο εἰς ἀμαξοστοιχίαι εἰς τὰς μέχρι τοῦδε ἐν ἐνεργείᾳ, κατὰ τὸ ἀκόλουθον δρομολόγιον:

ΠΑΤΡΑΙ	παραλία	6.45 π.μ	8.20 π.μ	11.30 π.μ
		4.30 μ.μ	6— μ.μ.	
ΡΙΟΝ	ἀφιξ.	7.01 π.μ	8.35 π.μ	11.42 π.μ
		4.47 π.μ	6.15 μ.μ.	
ΡΙΟΝ	ἀναχ.	9.15 π.μ	2.40 μ.μ	6.50 μ.μ.
		7.39 μ.μ	7.53 π.μ.	
ΠΑΤΡΑΙ	παραλία	9.30 π.μ	2.55 μ.μ	7.05 μ.μ
		7.55 μ.μ	8.10 π.μ.	

Τιμαὶ εἰσιτηρίων μετ' ἐπανόδου:

Α'. Θέσις δρ. 1. Β'. λ. 80 Γ'. λ. 50.

Ἐν Ἀθήναις 30 Μαΐου 1890.

(Ἐκ τοῦ γραφείου τῆς Διευθύνσεως).

Δι' ἡ ἀ σ κ α λ ο ς ἐντεριβόστατος τῆς Διπλογραφίας καὶ τῆς Ἰταλικῆς γλώσσης, διδάσκει εὐμεθόδως ἀμφότερα ταῦτα τὰ μαθήματα θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς. Οἱ βουλομένοι νὰ διδασκῶσι καρποφόρως τὴν Διπλογραφίαν ἢ Ἰταλικὴν γλώσσαν, ἔς ἀποταθῶσιν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Δημ. Φιλίππου.

Ἐνοικιάζεται ἡ ἐν τῷ 22ῳ τετραγώνῳ καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν «ἁγίου Ἀνδρέου» μεγάλη οἰκία τοῦ Νικολάου Ἀσημακοπούλου, πρώην Χρήστου Ἀργυροπούλου. Πληροφορίαι παρὰ τῷ ἰδιοκτῆτῃ.

Ἐν τῷ ἐν Κερκύρᾳ καταστήματι τοῦ ἀερίφωτος κατακευάσσεται ΠΙΣΣΑ ἄριστης ποιότητος, πωλεῖται δὲ αὕτη εἰς τιμὰς συγκαταβατικὰς. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ λάθωσι πλειότερας πληροφορίας δύναται ν' ἀπευθυνθῶσι πρὸς τὸν διευθυντὴν τῆς τοῦ ῥηθέντος καταστήματος Κύρ. Γεωργίου Τορρίνην.